

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Equivoquem-nos el just

DA no resol sinó que augmenta les fractures d'una societat cada vegada més dividida

No és fàcil desxifrar la realitat social i política andorrana. La demagògia, l'oportunisme i el populisme de Toni Martí enfosqueixen el panorama i enterboleixen la lucidesa. Fins i tot trobem a faltar força sovint la bona fe que s'hauria de posar en afers que requereixen seny i seriositat per a la bona convivència.

Tots els responsables polítics hi hauríem de posar el nostre granet de sorra.

Estem obligats a adonar-nos del que ens envolta i a formular opinions sobre el que hem percebut. I ho hem de fer intentant ser equànimes però, sobretot, amb honestat.

No estic negant a ningú aquesta qualitat tot i que el deversall de propaganda del Govern de Demòcrates per Andorra ens fa rumiar el perquè de tanta imprecisió i desinformació.

Ho dic així perquè podria semblar ofensiu, i fins i tot injust, dir que expliquen mentides.

Però n'expliquen unes quantes: sobre la inversió estrangera, sobre el retorn suposat, en despesa, dels visitants pel Cirque du Soleil, sobre la seva política social, sobre la retallada de l'acord duaner del 1991 que pot comportar l'acord d'associació amb la Unió Europea i sobre la suposada contenció en la contractació de personal.

El polítològ José Ignacio Torreblanca escrivia ara fa un any, el 30 de setembre del 2015, a *El País*, que quan en una societat totes les fractures s'acumulen és molt difícil evitar el conflicte.

Efectivament, el debat i la confrontació de preferències fan

possible una democràcia plural i viva.

El problema apareix en situacions com la d'avui a Andorra, on un grup pot imposar-se als altres per un vot. Una democràcia així està condemnada al fracàs. Un fracàs anunciat quan el cabdill Martí exigeix submissió a les seves propostes.

Andorra s'assembla cada vegada més a una societat dividida en dos, en la qual la majoria de DA no resol sinó que agreuja les fractures.

Pot semblar ofensiu dir que menteixen, però en diuen unes quantes, de mentides

Quan en una societat s'acumulen totes les fractures és difícil evitar el conflicte

Hi ha una màxima napoleònica que aconsella no interrompre un adversari que s'està equivocant. No hi estic pas d'acord.

Hem d'interrompre. I també deixar que ens interrompin quan ens estem equivocant.

En política les equivocacions resulten molt cares. A més de ser irreparables. Afecten les persones, el seu dia a dia i el seu futur. Per això ens hauríem d'equivocar ben poc.

Necessitem un projecte de país basat en la societat, no en

la política electoralista –de clientela– de Toni Martí, ni tampoc en la multiplicació d'organismes, que només serveix per engreixar la nòmina de l'Estat amb la finalitat de fer créixer les expectatives electoralistes.

Aconseguir l'aprovació social és especialment necessari en contextos com l'actual, de gran incertesa política, i per aconseguir-ho cal governar amb consensos polítics amplis i transversals, de tal manera que els acords no siguin fruit d'una imposició de polítiques del Govern sinó de l'habilitat de l'executiu per sumar sensibilitats ideològiques. En aquesta línia és fonamental instaurar una relació entre Govern i oposició que eviti el maniqueisme polític i faciliti des del Govern un comportament constructiu de l'oposició.

Els acords, els pactes d'Estat, no s'aconsegueixen amb un senzill acord parlamentari formalitzat en un document farcit d'ambigüitats interpretades de manera unilateral pel ministre d'Exteriors i el seu seguici. I això val per a l'acord d'associació amb Europa, per al proclamat pacte de la reforma de la sanitat pública i per al cada dia més hipotètic pacte per a la modificació de la delimitació de competències amb els comuns.

Per aconseguir una acció de Govern còmodament compartida per l'oposició, de manera activa i duradora, cal adoptar actituds transaccionals, promoure complicitats i infondre responsabilitats col·lectives. L'estabilitat ni s'imposa ni s'acata, es treballa.